

Pirtin klubin keskustelukerho

Espoo 6.6.2017

Varatuomari, VEU:n puheenjohtaja

Arjo Suonperä: Suomen presidentti, EU:n suunta ja globalisaation muutokset

Presidentin vaalit ovat tulossa Suomeen. Vaikka presidentin valtaoikeuksia on Suomessa kavennettu, presidentillä henkilöstä riippuen on tärkeää mielipidevaikuttamisen ja Suomen kansakuntaa symbolisoivaa merkitystä, varsinkin ulkomaitten silmissä. Presidentti voi toimia kovaäänisenä omien etujensa ja harvojen valittujen etujen julistajana. Nykyään tosin yhä enemmän todelliset tavoitteet ja niiden perusteet salaten, naamioiden ne ihmisten silmissä paremmin markkinoitaviksi ja hyväksyttäviksi. Eihän etujen jakaminen muutamien harvojen kapitalistien ja näiden juoksupoikien hyväksi muitten kustannuksella nauti suurta kansansuosiota, jos se suoraan kerrotaan. Sen peitteeksi tarvitaan aina hyvältä ja kauniilta kuulostava peitetarina. Mikä on nyt tulevissa presidentin vaaleissa voittajan peitetarina?

Euroopan valtiot ovat riutuneet jo pitkään kapitalististen talousjärjestelmien kourissa, monelta osin vielä globalisaatiokapitalismin käsiin joutuneena, joka polkee kansalliset kapitalistitkin maan rakoon. Neuvostoliiton ja sosialistileirin hajoaminen on kiihdyttänyt pääomia omistamattoman luokan riiston ja syrjinnän kovempaan vauhtiin ja yhä useampi yksilö on kuvitellut voivansa ryhtyä kapitalistiksi muitten joukkoon, vaikka sekin joukko on susia keskenään eikä halua propagandapuheistaan huolimatta lisää kermankuorijoita, päinvastoin entisissäkin on liikaa niin kansallisella kuin erityisesti globaalitasolla.

Kauan on jatkunut yksityiskapitalistien ja valtioon nojautuvan poliittisen vallan kilpajuoksu vallasta ja tarvittaessa myös liittoutuminen. Jo pitkään Euroopassakin on yksityiskapitalistien voittokulku näyttänyt jatkuvan, varsinkin työväestöön nojautuvien poliitikkojen painoarvo on heikentynyt. Kun erilaiset kapitalismin nimiin vannovat kansallisvaltioitten hallituspolitiikat kuten myös EU:n ylikansallinen politiikka ja globaalikapitalismi USA:n johdolla ovat yleisesti tuottaneet poliittisia ja taloudellisia vaikeuksia, välinpitämättömyyttä yhteisten asioiden hoidosta ja rahoituksen puutetta, on monella kansallisella tasolla yritetty kuumeisesti miettiä

uusien keinojen, joilla valta saataisiin pidettyä ja maksut ja velat maksettua toisilla. Sota ja siihen rinnastettavat väkivalta- ja pakkokeinot ovat kansallisvaltioitten ja EU:n sekä USA:n vaikeuksien kasvaessa nousemassa taas arvoon arvaamattomaan.

EU ei ole tuonut Eurooppaan lupailtua harmoniaa ja rauhantilaa, koska jotkut kansallisvaltiot ovat pystyneet käyttämään EU:a enemmän hyväkseen toisten EU-jäsenten kustannuksella, joka on johtanut ja johtamassa EU:n sisäiseen riitelystä, josta Englannin Brexit-ero on esimerkkinä. Sen keskeisenä syynä on ollut, että Saksasta on EU:n avulla tullut monen muun EU-jäsenmaan ja runsaan siirtotyövoiman kustannuksella vauraampi ja vaikutusvaltaisempi maa, vaikka II-maailmansodan häviöstä ei ole vielä kovinkaan kauan aikaa. Miten tässä näin kävi?

Sosialistileirin hajoaminen ei sekään tuonut Eurooppaan rauhantilaa, päinvastoin Venäjän ryhdyttyä kapitalistiksi muitten joukkoon kilpalaulanta on vain kiihtynyt ja johtanut Ukrainan sisällissotaan ja kaupallisiin laajoihin Venäjä-pakotteisiin, joista erityisesti Suomi Venäjän naapurina on kärsinyt. Suurena kysymyksenä on yhä enemmän, kuka rauhan- tai demokratian puolustajan nimissä ja valekaavussa voi saavuttaa uusilla pelijärjestelyillä sotilaallisen voiton Euroopassa, USA:n tai Englannin tai Saksan johtama ns. läntinen Natoliittouma vai Venäjä.

Suomihan on vaihtanut salaa käytännössä läntisen sotilasliittouman äänettömäksi kannatusjäseneksi ja yrittää harhauttavilla sanankäänteillä esiintyä muka vain omasta turvallisuudestaan huolehtivana kansallisvaltiona, joka kuitenkin orjallisesti on valmis noudattamaan EU:n kauppa- ja sotilaspoliittisia komentoja ja samalla tavalla ns. kahdenkeskisten puolustussopimusten varjolla USA:n, Englannin ja tulevaisuudessa varmaan Ranskankin sotilaallisia toiveita ja määräyksiä.

Suomen presidentti on maan armeijan ylipäällikkö ja Suomella lienee edelleen Euroopan neljänneksi vahvin armeija. Suomen presidentillä riittää tästä syystä nykyisessä ja tulevassa yhä sotaisemmassa maailmassa kysyntää ja houkuttelijoita ja presidentin henkilöllä on merkitystä yhä enemmän koko Suomen kannalta.

Nykyinen presidentti ei kyvyiltään, vaikka sosialidemokraatit sisäisen eripuransa vuoksi hänen ulkopoliittikaansa ymmärtävätkin, veihän Mauno Koivistokin Suomen asevelisocialismin hengessä lännen sotilasleiriin, ole häikäissyt ja vielä onnettomammalta enemmistön suomalaisista silmissä näyttää hänen oman puolueensa kokoomuksen saavutukset ja politiikka. Kokoomus edustaa Suomessa kuitenkin vain pienehköä vähemmistöä, jos äänestämättä jättävä suuri määrä ihmisiä otetaan huomioon, vaikka noin 20 %:n osuudella äänestäneistä se kärkeä

ykköspaikkaa. Ei ole siis ihme, että presidentti Niinistö ei halua lähteä presidentin vaaleihin vain kokoomuksen ehdokkaana, koska kokoomuksen vanhoista painolasteista ja kansan tyytymättömyydestä johtuen tulos olisi enemmän kuin epävarma. Siksi Niinistö haluaa todellisen taustansa, kokoomuslaisuutensa naamioida valitsijamiesyhdistysten ei-poliittiselta näyttävään salailun verhoon ja antaa jo etukäteen kuvaa, jos valitsijayhdistyksiin saadaan paljon nimiä, että kansa on hänet valinnut jo ennen vaalipäivää, kun valtalehdistö ja media näin väittää.

Kaiken lisäksi Suomessakin vilkuillaan monien muitten maitten johtajanvaalien tuloksiin. Niin USA:n Trumpin kuin Ranskan Macronin voitokkaat kampanjat naamioituivat ensin mainittu työttömien ja maahanmuutosta kärsivien tyytymättömien tavoitteitten, jälkimmäinen fasismin pelon ja EU:n suosion sekä poliittisia puolueita kohtaan tunnetun kaunan taakse. Tuleeko Niinistön kampanjasta muitten maitten vaalien kopio? Mieheissä ei kuitenkaan ole Trumpin tai Macronin tapaista kansanvillitsijän vikaa.

Pahasti velkaantunut USA ja sen johtajaksi päässyt Trump yrittävät yllättävillä ja röyhkeillä tempuilla ylläpitää yksinapaisen maailman globaalihohtajan viittaa ja löytää viuluille maksajat jostain muualta tai eri tavalla kuin ennen. Siksi USA tulee yllyttämään muita maita toistensa kimppuun entistä enemmän ja seuraamaan aseitten myyjänä sivusta ja odottamaan tulosten putoamista syliinsä toivoen samalla, ettei kotirintama räjähdä hajalle ja länsi muutu joksikin muuksi.

SDP voi tuntea hallitukseen pääsyhaluissaan kiusausta myydä kannatuksensa Niinistön taakse, jos sen kaupan avulla pääsee maan hallitukseen, joko vaalien ensimmäisellä tai toisella kierroksella.

Suurin kysymys Suomen presidentinvalleissa on kuitenkin, kuka parhaiten pystyy pitämään Suomen uskottavasti sotien ulkopuolella. Kun Euroopan sotilaspoliittiset järjestelyt ovat suurissa muutoksen kourissa, on muutosten keskellä, vaikka muutoksia olisi valmisteltu jo pitkäänkin, aina paljon suurempi riski siitä, että tilanne karkaa vahingossa käsissä, varsinkin kun sodanlietsojia riittää auttamaan putoamisessa kuilun reunalta.